

Sygnatura akt I Cupr 97/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 19-03-2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Kwiatkowski

Protokolant: Katarzyna Mulak

po rozpoznaniu w dniu 19-03-2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa G. C.

przeciwko A. G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. G. na rzecz powoda G. C. kwotę 678,00 zł (sześćset siedemdziesiąt osiem złotych 0/100) z odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 668,00 zł od dnia 21 września 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 188,13 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

I C upr 97/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 11 grudnia 2014 r. powód G. C. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej A. G. kwoty 818 zł z odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwana zawarła w dniu 22 sierpnia 2013 r. ze stroną powodową umowę pożyczki kwoty 668 zł, z terminem spłaty oznaczonym na 20 września 2013 r. Pożyczonej kwoty wraz z odsetkami i należnymi opłatami jednak nie zwróciła.

Na kwotę dochodzoną pozwem składały się:

- należność główna w kwocie 668 zł,
- kwota 50 zł z tytułu wezwania do zapłaty,
- kwota 100 zł z tytułu kosztów windykacji

Pozwany A. G. nie ustosunkowała się do pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 22 sierpnia 2013 r. pozwana A. G. zawarła z powodem G. C. jako pożyczkodawcą umowę pożyczki kwoty 668 zł. W umowie zastrzeżono termin spłaty pożyczki – 20 września 2013 r. oraz oprocentowanie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP na wypadek opóźnienia w zwrocie pożyczki.

Ponadto w umowie wskazano, że w przypadku niezwrócenia pożyczki w terminie pożyczkodawca może wszcząć postępowanie windykacyjne. Za wezwanie do zapłaty pożyczkobiorca zobowiązany był zapłacić kwotę 50 zł, za czynności windykacyjne rozumiane jak wizyta przedstawiciela pożyczkodawcy w miejscu zamieszkania lub pracy pożyczkobiorcy – kwotę 100 zł

(dowód: umowa pożyczki – k. 14)

W dniu 7 października 2013 r. skierowano do pozwanej wezwanie do zapłaty

(dowód: wezwanie z dowodem doręczenia – k. 15)

Mając powyższe na uwadze, Sąd zważył, co następuje.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie okoliczności przytoczone w pozwie były zasadniczo bezsporne. Wątpliwości Sądu wzbudziła jedynie wysokość kosztów, których strona powodowa domagała się w związku z nienależytym wykonaniem umowy pożyczki przez pożyczkobiorcę.

Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 483 § 1 kc w przypadku nienależytego wykonania zobowiązania pieniężnego wykluczone jest zastrzeżenie kary umownej, która miałaby charakter odszkodowawczy. Funkcję odszkodowawczą pełnią bowiem w przypadku tego rodzaju zobowiązania odsetki za opóźnienie zastrzeżone na podstawie art. 481 § 1 kc (por. Marcin Lemkowski „Odsetki cywilnoprawne”, wyd. Wolter Kluwer Polska sp. z o.o., Warszawa 2007, str. 95 i n.). Wysokość odsetek jest natomiast limitowana treścią przepisu art. 359 § 2¹ kc, który wprowadza maksymalną wysokość odsetek wynikających z czynności prawnych. Wprowadzenie odsetek maksymalnych limituje przy tym również wysokość wynagrodzenia należnego pożyczkodawcy w związku z udzieleniem pożyczki.

Powyższa regulacja wyklucza zatem obciążanie pożyczkobiorcy jakimikolwiek zryczałtowanym odszkodowaniem przekraczającym kwotę odsetek maksymalnych liczonych od wymagalnego zadłużenia.

W rozpoznawanej sprawie pożyczkodawca zastrzegł maksymalne odsetki karne na wypadek niezwrócenia pożyczki w terminie. W tej sytuacji konieczna była ocena, czy koszty zgłoszone w pozwie miały faktyczne uzasadnienie, czy też ich ustalenie miało na celu obejście zakazu z art. 483 § 1 kc i 359 § 2¹ kc.

Odnosząc się szczegółowo do poszczególnych kwot wskazanych przez powoda wypada zauważyć, co następuje.

Koszt wysłania listu poleconego z potwierdzeniem odbioru wynosił zgodnie z taryfą Poczty Polskiej 6,10 zł. Określenie kosztu wysłania takiego listu na kwotę 50 zł jest w ocenie Sądu próbą osiągnięcia dodatkowego wynagrodzenia lub odszkodowania przekraczającego wysokość zastrzeżonych odsetek. Ponieważ jednak nie ulega wątpliwości, że pewne czynności związane z przygotowaniem wiadomości musiały zostać wykonane, Sąd, mając na uwadze przeciętny koszt wysłania takiej wiadomości oraz czas niezbędny na ich wysłanie (było oczywiste, że pożyczkodawca posługiwał się wzorami, które dodatkowy nakład pracy związany z konkretną umową czynił minimalnym) określił, że wysokość kosztów nie powinna przekroczyć 10 zł.

Powód zastrzegł także na swoją rzecz opłatę za czynności windykacyjne w kwocie 100 zł, a więc w wysokości ok. 1/6 kwoty udzielonego kapitału. Czynności te nie zostały jednak bliżej opisane – ograniczono się do wskazania, że chodzi o wizytę w miejscu zamieszkania lub pracy dłużnika. Z opisu tego nie wynikało, czy chodziło o poszukiwanie majątku dłużnika w miejscu zamieszkania, a także jak długo taka wizyta miała trwać. Wobec tego powód mógł naliczać te

opłatę bez względu na faktyczny nakład pracy związany z windykacją, a więc w istocie osiągał dodatkowy zysk, ponad zastrzeżone odsetki maksymalne.

Wobec powyższego Sąd uznał za nieważne w rozumieniu art. 58 § 1 kc klauzulę, która zastrzegała wyższą wysokość opłat za wysłanie wiadomości, niż 10 zł oraz klauzulę, która zastrzegała zryczałtowaną opłatę za wizytę w miejscu zamieszkania pozwanego, jako zmierzającą do obejścia prawa (art. 483 § 1 kc i 359 § 2¹ kc).

Wobec powyższego na rzecz powoda zasądzono kwotę 678 zł, w tym 668 zł tytułem niezwrotnego kapitału pożyczki i kwotę 10 zł tytułem kosztów wezwania do zapłaty, jak w pkt I wyroku, oddalając powództwo w pozostałej części, jak w pkt II wyroku.

O odsetkach od tej kwoty orzeczono na podstawie art. 481 kc. Poza sporem było bowiem, że kwota zasądzona była już wymagalna przed wytoczeniem powództwa.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc. Powództwo było uzasadnione w 82,88 %, wobec czego na rzecz powoda zasądzono 82,88 % poniesionych przez niego kosztów procesu w kwocie 227 zł.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 kpc.